

Rafet her zamanki gibi saat yedide uyandı. Annesi, o henüz küçük bir kız çocuğuyken, geç kalkarsan günün bereketi kaçır demişti, Rafet kendisine o yaşlarda söylenen her şey gibi bunu da çok ciddiye almıştı, o gün bugündür erken kalkardı.

Kocasını öldüğünde içine çöreklenen yangını hissetmemek için hep uyumak istemiş ama yılların alışkanlığına söz geçirememişti; saat yedi olmadan açılıyordu gözleri. Üç-beş gün denemiş, uyuyamayınca da kalk hadi demişti kendi kendine. Korkaklar gibi kaçma acıdan! Acının da bereketi vardır elbet, o da lazım demek ki insana!

O günleri hatırladığında iyi ki uyanık çektim acıyı diye düşündü ve giyinip hemen yatağını düzeltti. Koltuğun üstünde duran torunundan kalma bir-iki kıyafeti yıkamak için aldı ve tam dışarı çıkacakken Atlas'ın yaptığı resimlerden biri ilişti gözüne: Yaşlı bir kadınla bir çocuk masada oturuyordu ve masanın üstünde neredeyse masa kadar büyük çizilmiş bir tabak dolusu kurabiye vardı.

Rafet torununun tişörtünü koklarken, “Oyyy kurban olsun babannen sana... Gel de kurabiye yapayım yine sana,” deyip odadan çıktı.

*

Mete sabah temizliğini bitirirken Melih gevrek ve poğaçalarla gelen müşterilere çay servisine başlamıştı. Uğur bir masada gazetesini okurken içeri altmış yaşlarında bir adam girdi ve neşeyle seslendi: “Sabah şeriflerin hayrolsun.”

“Oooo... Hoş geldin Cevat, buyur buyur...”

“Hoş bulduk Uğurcum.” El sıkışıp öpüşükten sonra kaşını kaldırarak sordu: “Azıcık kilo mu verdin sen görmeyeli?”

“Bilmem... Vermişimdir belki... Kilo bu Cevaticım, geliir gider, pek karşılaşmayız biliyorsun...”

“Doğru söylüyorsun... Sen yıllardır pek değişmedin, şanslı adamsın.”

Uğur çay isterken sordu: “Aç mısın? Ne zaman geldin?”

“Dün gece geldim... Halam yemeden çıkarır mı adamı evden, tokum sağ ol, çay kâfi.”

“O nasıl?” diye sordu Uğur merakla.

“Turp gibi maşallah...” dedi arkadaşı gülümseyerek. “E tabii eskisi gibi günde beş kapı yapamıyor ama iyi maşallah yaşına göre...”

“Aman iyi olsun da... Eeee hangi rüzgârla savruldu buralara? Ziyaret mi?”

“Bizim oğlanı evereceğiz, biliyorsun.”

Uğur başını salladı. “E kız da buralı, biliyorsun. Şimdikiler öyle sözdü nişandı istemiyorlar. Efendim öyle karar vermişler... Nikâhtan sonra akşam yakın arkadaşlarıyla eğleneceklermiş.”

“Eeee değişti tabii zaman,” dedi Uğur gülererek.

“Bana da eğlence yerini ayarlamak düştü... Ben de sana geldim. Birçok yeni yer açılmış ben gelmeyeli... Şöyle yemekleri güzel bir yer ayarla bana.”

“Kaç kişi olacak? Çok mu kalabalık?”

“Balıkesir’den on kişi gelecek. Buradan da bir on olsa... Yirmi-yirmi beş falan olur.”

Uğur düşündü. “İyi... Çok kalabalık değilmiş... Rafet Hanım’la konuşayım ben o zaman... Yemekleri çok güzeldir, mekân da hoş, gençler rahat eder.”

*

Nurcan kocasının gitmesini bekleyip hemen Aysel'e telefon etmişti. Öyle üzgündü, öylesine içi daralıyordu ki biriyle konuşmazsa ölebilirdi. Neyse ki arkadaşı işini gücünü bırakıp hemen yanına gelmişti.

“Buyur buyur, geç,” dedi Nurcan kapıyı kaparken.

“Kız n'oldu, pek üzgün geliyordu sesin,” diyen Aysel onun gözlerini fark etti. “Aaaa ağladın mı sen?”

Nurcan mutfağa doğru giderken, “Aman ağlasam n'olacak? Boş ver, gel bak ne güzel kahvaltı hazırladım,” dedi.

“N'oldu kız sana? Kavga mı ettiniz yine?”

“Yok... Rıza azarladı, ben dinledim her zamanki gibi. Boş ver. Geç otur... Çayları koyayım ben.”

*

Handan tam şapkasını alıp evden çıkacakken cep telefonunun çaldığını duydu.

“Handan kızım sen ne yapıyorsun böyle, lütfen bana da anlatır mısın?”

“Sana da günaydın annecim.”

“Günün aydın tarafı mı kaldı kızım? Ankara'yla konuştum. Sabah sabah elim ayağım buz kesti.”

“Ankara dediğin Çetin oluyor herhalde?”

“Lafı çevirme Handan... Kızım nedir o öyle fi tarihinden kalma elbiselerle dolaşmalar? Ne olup bittiğinden ne babanın haberi var ne benim! Kimin kimsen yokmuş gibi gitmişsin o ufacık köy gibi yere! Kaç gündür baş ağrısı çekiyorum biliyor musun sen?”

Handan gözlerini devirerek konuştu. “Anne her gün konuşmuyor muyuz? Daha dün konuşmadık mı? Ben iyiyim, bir sorun yok, burası da gayet güzel, demedim mi? N'oldu şimdi birdenbire?”

“Sen her şeyi söylüyor musun Handan?”

“Neyi söylemedim?”

“Kızım...” dedi Emel düşünceli bir ses tonuyla. “Gerçekten öyle mi giyiniyorsun?”

“Nasıl?”

“Çetin'in dediği gibi.”

“Ne dedi Çetin?”

“Eski zaman kadınları gibi giyiniyormuşsun. Şu yabancı filmlerdeki kadınlar gibi... Uzun kabarık elbiseler, şapkalar falan.” Üzüntülü bir sesle sözlerini sürdürdü. “At arabasıyla dolaşıyormuşsun. Çetin neden yalan söylesin Handan? Hem... Sen bunları bana neden anlatmıyorsun?”

Handan gülerek sordu: “Ne giydiğimi mi? Sen bana telefonda konuşurken üstündeki kıyafeti söylüyor musun da ben sana söyleyeyim?”

“Tüm bunlar doğru, değil mi Handan? Öyle giyiniyorsun?” dedi annesi telaşla.

“Evet.”

Emel çok üzgün bir sesle, “Kızım...” diyebildi.

“Efendim.”

“Kızım sen niye böyle herkes sana deli desin diye uğraşıyorsun? N'oldu sana böyle? Biz neyini eksik ettik de sen böyle yapıyorsun bize?”

Handan ne annesini kırmak istiyordu ne de bu kısır döngüye giren konuşmayı devam ettirmek. “Ben iyiyim, senin üzülmeni gerektirecek bir şey yok inan. Babama selam söyle... Şimdi dışarı çıkıyorum, ararım sizi sonra... Hadi hoşça kal.”

Başını sallayarak kapadığı telefonu çantasına attı ve kapıyı açar açmaz yüzüne kocaman, sevgi dolu bir gülümseme yerleşti. Kapının hemen önünde yavru bir kedi vardı. Hemen eşiğe oturup kediyi eline aldı ve okşamaya başladı. Bu sırada bahçe kapısında sekiz-dokuz yaşlarında bir çocuk fark etti ve “Merhaba,” dedi ona gülümseyerek. Çocuğun tedbirli ve belli belirsiz bir

gülümsemeye karşılık verdiğini görünce kapıyı kapatıp elinde kediyle ona doğru yürüdü. “Bu kedi senin mi? Annesi nerde bu kedinin?”

Çocuk başını sallayarak ilerideki bahçeyi gösterdi. “Orda... Orda yavruladı annesi ama bu hep kaçıyor. Biz hep süt veriyoruz annesine.”

Handan şefkatli bir ses tonuyla sordu: “Sen onu almaya mı geldin?”

Çocuk başını salladı.

“Adın ne senin? Benimki Handan.”

“Sıla,” dedi kız biraz rahatlayarak.

Handan gülümseyerek, “Sıla... Çok güzelmiş ismin,” diyerek boştaki elini ona uzattı. “Hadi beraber gidip annesine verelim bu yavruyu... Annesini emmesi lazım şimdi bunun değil mi?”

Çocuk başını salladı ve genç kadınla beraber yürümeye başladı.

*

Rafet ve Yannis bahçede oturmuş kahve içerek hesap yapıyorlardı. Önünde defter, kalem ve hesap makinesi olan kadın konuşmasını sürdürdü. “Yukarıdaki banyoların tadilatı, çatının onarılması ve boya badana... Maliyet bu.”

Yannis kâğıda bakarak başını salladı.

Rafet ortağı hiçbir şey demeyince sordu: “Çok mu sence? Boya badana işini seneye mi ertelese?” Şöyle bir düşündü. “Bu yaz idare eder aslında duvarlar.”

“Yok. Simdi olsun. Sezon başlamadan hepsi bitsin bence.”

“Tamam o zaman, ben gelecek hafta içine ayarlayayım adamları...”

Yannis ayağa kalkarken, “İyi, sen onu ayarla ben de alisverise çıkıyorum,” dedi.

Adam uzaklaşırken Rafet’in aklına bir şey geldi. “Haaa! Enginar alma. Mecnun getirecek bugün.”

*

Aysel kahvaltıdan sonra arkadaşına balkona çıkmayı önerdi. Hava almak ona iyi gelecekti. Verdiği tavsiyeleri hiç dinlemiyordu ki! Yine de onun böyle üzülmesi içini burkuyordu işte. En ikna edici sesiyle bir daha denemek istedi. “Diyorum sana... Sende hata... Gitme! Yüz kere söyledim sana... Dinlemiyorsun ki! Gitme! Kolundan tutup da götüreceksin hali yok ya...”

“Gitmeyince ne olduğunu biliyorsun, denemedim mi Aysel?”

“N’oluyor? Konuşmuyor... Konuşmazsa konuşmasın!”

“Sen ondaki katır inadını bilmiyorsun... Geçen sefer seni dinleyip gitmediğimde tam yirmi gün ağzını açmadı.”

“Aman! Açmazsa açmasın... Sanki ağzını açtığında bal damlatıyor da... Şu haline bak... Seninki de can... Aaaa! Bu kadar kendini üzmeğe değer mi ayol?”

“Amaaan... Alıştım artık...” İç geçirerek ekledi: “Boş veeer, böyle geldik böyle gideceğiz.”

Aysel arkadaşının durumu kabullenmesine kızdı. “Boş ver deme. Çok kızıyorum Rıza’nın yaptığı haksızlığa... Sen temizle evini, sen akla pakla üstünü başını, sen doyur... O böyle yapsın... Beş para etmez kardeşi yüzünden seni üzdüğü yetti artık... Hak mı bu? Pis! İkiyüzlü kadın!”

“Dün akşam görecektin, iki yüz mü beş yüz mü bilemedim.” Görümcesini taklit ederek sözlerine devam etti. “Aslan abim diye diye yağladı durdu yine kalkana kadar.”

“Yine para lazımdır.” dedi Aysel gülerek.

“N’olcak? Abicim para lazım dedi mi alır! Ama bana gelince yok!” Hüzünlü sözlerini sürdürdü. “Benim alacağım bir tişört bile gereksiz olur.”

Aysel arkadaşının bu durumuna gerçekten çok üzülüyordu, hediye de kabul etmezdi, gururlu kadındı. “İşte bundan diyorum ben sana... Bu adamlara n’apsan yaranılmaz.”

Nurcan kızdı birden arkadaşına. Bir eli yağda bir eli baldaydı ama adamları hemen aynı kefeye koyuveriyordu! “Ya Aysel, sanki senin böyle dertlerin oldu? Sanki herkes benim çektiğimi çekiyor!”

“Sen kararlı olamıyorsun ki Nurcan. Olsan, kurtulacaksın görümcenden ama sende nerde o sabır?” Hırslanarak devam etti konuşmasına. “Gitme diyorum sana git-me! Ben kardeşime gideceğim deyince buyur kapı orda del!”

“Ama sonra...”

“Konuşmazsa konuşmasın yahu!” diyerek araya girdi Aysel. “Ne konuşuyor ki zaten? Yemek yiyelim mi, ne alınacak, hava güzel! Konuşmazmış! Laf! Çok canın sıkılırsa çek Selma’ya git bir ay. Ya da uzak demezen git Yozgat’a Semra’nın yanına. Kapı gibi iki evladın var ayol, ne çekiyorsun sen bu adamı? Hem her türlü derdini çekeceksin hem kız kardeşini çıkaracak tepesine.”

Nurcan düşündü. “Gerçekten öyle mi yapsam?”

“Yap tabii... Yapmadığın hata... Uğur bana böyle yapacak, yemek bile yapmam... Git kardeşinde ye de gel derim.”

“İyi... Bir dahaki sefere gitmeyeceğim.” Kocasını taklit ederek sözlerini sürdürdü. “Böyle mahkeme duvarı gibi yaparsa da suratını, çekip gideceğim kızıma bir ay.” Biraz düşününce başını salladı. “Doğru söylüyorsun. Yetti be, ne bu yıllardır, sağken anasından ayrı çektim... O öldü gitti, kızından ayrı çekiyorum. Madem ailesi bu kadar önemliydi, evlenmeseydi canım!” Tekrar başını salladı. “Kalsın yalnız bir ay da görsün gününü!”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Nurcan kız...” dedi Aysel. “Ama bir ay çok dedim ben de bel!” Endişeyle sordu: “Ben n’apcam burda bir ay sensiz? On gün yeter... Yeter!”

Nurcan gülmeye başladı. “Amaaaan n’olcak sana? Ben yoksam Yıldız var, o yoksa Filiz var. Sana kapı mı yok anam?”

“Kapı çok tamam da...” Yüzünü buruşturdu. “Senin yerini tutar mı Nurcan? Başka sırdaşım mı var?” Sessizleşti, sonra da kafasına hafifçe vurarak konuşmaya devam etti. “Ah benim bu kafam! Kızınca ileriye geriye düşünemiyor işte insan! Bir ay pek çok be anacım... Gel, bunu biz biraz daha düşünelim.”

Nurcan onun haline gülerken kendini gerçekten mutlu hissediyordu.

*

Mecnun tımar ederken atlarla sohbet ediyordu. “İşte böyle Gü,” dedi hayvanın boynunu okşayarak. “Senden güzel olmasın, güzel kız Maral! Çise gibi hüznü var... Bakışını görsen, sen de seversin... Güldüğünde şöyle... Menekşe gibi neşesi... Ama beni fark etmiyor bile! Olsun! Ben onu seviyorum...” Gülümsedi. “Bu onu ilgilendiren bir mevzu değil... Hem haberi olup da n’olcak değil mi?” Biraz düşündükten sonra sözlerini sürdürdü. “Sanki hep kızgın... Kırmızı güller gibi kızgın Maral... Artık kaderine mi kızgın bilmem... Ama var bir kızgınlığı... Pek konuşmaz benimle... Geçen İstanbul’a gitti... Aman bir özledim bir özledim... Her gün beraberiz sanki del!” Cebinden bir sigara çıkarıp yaktıktan sonra diğer ata döndü. “Atlas kırmızı diye haber yollayınca anladım dönmüş... Şu kalbim...” Kalbini tutarak çekirge gibi zıpladı yerinde. “Yerine koyacağım diye canım çıktı, inanmazsın, dinliyor musun beni Zel? Böyle salak yapıyor işte sevda adamı... Siz ne şanslısınız be... Sevda derdiniz yok...” Sigarasını bitirmeden atıp her iki atın da boynunu okşarken gülerken sordu: “Yok sizin böyle dertleriniz değil mi? Yoksa var mı?”

*

Rafet, Uğur’la bahçede oturmuş hesap yapıyordu. “Biz yine yirmi beş kişilik yapalım hazırlığımızı da n’olur n’olmaz,” dedi gözlüğünü düzelterek deftere not alırken.

Uğur düşünceliydi. “Haklısın,” diye cevap verdi başını sallayarak.

Rafet gülerken sordu: “Eeee? Nasıl gidiyor senin işler? Buralarda ne var ne yok senden sorulur... Milletın keyfi nasıl?”

“İyi... İyi be Rafet Hanım, n’olsun? Dertler hep aynı dertler; kiminde geçim sıkıntısı, kiminde hastalık... Kiminde dert yok ama dert yaratır.”

Bu sırada İsmail’i gören Rafet alçak sesle yardım istedi. “Eyvah eyvah! Uğur Bey, sakın işim var deyip kalkmayasın!”

Adam gülümsedi. “Ama işim var.”

İsmail masaya yaklaşırken, “Oooo... Uğurcum, seni de burda görmek ne güzel!” dedi. “Özlemiştim... Bir taşla iki kuş vurmak diye buna derim ben.” Uğur’la sarılıp öpüşükten sonra Rafet’e döndü. “Şöyle uzaktan baktım da karar veremedim Rafet Hanımcım, siz mi daha güzelsiniz, ilkbaharı haykıran bahçeniz mi?” Onun elini öperek konuşmasını sürdürdü. “Eeee ne demiş şair? Güneş göz kapaklarımı ısıtıyor... Ah! Güvenilmez ilkbahar güneşi... Rüyada mıyım, gerçek mi bu... Hem var gibiyim, hem yok gibi...”

Uğur sordu: “Hangi şairdendi bu İsmail Beycim?”

“*Ataol Behramoğlu...*”

“Çok doğru demiş... İnsan bu mevsimde hem var hem yok gibi...”

Rafet sıkıntıyla gülümseyerek sandalyeyi gösterdi. “Ayakta kaldınız İsmail Bey, buyrun şöyle...”

*

Handan alışveriş arabası dolu halde, markette kasa sırası bekliyordu. Etraftaki birkaç kişinin kıyafetini incelediğini hissetmişti, özellikle önündeki kadın dönüp dönüp ona bakıyordu. Kadınlara göz göze gelince başıyla selam vererek gülümsedi. Kadın da belli belirsiz selam vererek önüne döndü.

Kasiyer kız, “Hoş geldiniz,” diyerek Handan’ın aldıklarını kasadan geçirmeye başladı. Handan aldıklarını poşetlere yerleştirirken kızın bakışlarını üzerinde hissederek kendini yokladı, rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hayır, olmuyordu. Kimse ona doğrudan bir şey söylemiyordu. Bu iyi bir şey diye düşündü. Ama dedi kendi kendine; biri abuk subuk bir şey derse n’apacaksınız bakalım Handan Hanım? Bakalım gerilmeden, kırılmadan sakın kalabileceksiniz misin?

Poşetleri arabasına yerleştirip yola koyuldu ve yavaş yavaş giderken Yannis’in deniz kenarında tek başına kahve içtiğini gördü. Bakışları kesişince selamlaştılar. Adam elindeki kahve fincanını işaret edince Handan biraz ileride müsait bir yere park edip eteğini savurarak adamın yanına gitti. “Merhaba Yannis, bakıyorum işi asmışsın bugün? Müşteri mi yok?” diye sordu gülümseyerek.

“Var var... Alışverişe geldim de önce bir deniz havası almak istedim. Seviyorum burda oturmayı.” Sandalyeyi işaret etti. “Oturmazsın?”

“Çok isterdim ama alışveriş yaptım ve buzdolabına, buzluga konması gerekenler var.”

“Problem yok, ben buradayım, sen git gel.”

“Vaktin var mı gerçekten?” diye sordu Handan gülümseyerek.

Yannis başını salladı. “Var var.” Tereddüt ederek teklif etti. “İstersen ben de gelip yardım edeyim.”

“Yok ben hallederim, sen keyfini bozma.” Uzaklaşırken seslendi: “On beş dakikaya kalmaz gelirim.”

Yannis onun arkasından sevinç ve heyecanla baktı.

*

Aysel aslında fal işini çözdüğünü düşünüyordu, fakat Nurcan gel sana fal öğretmeye devam edeyim deyince sırf arkadaşı üzüntüsünü unutsun diye kabul etmişti.

“Orada incecik bir şey var, büyük I harfi gibi... Görüyor musun?” dedi Nurcan ve arkadaşı başını sallayınca sözlerini sürdürdü. “İşte o... Sürekli düşündüğün adam.”

Aysel sesine umursamaz bir ton vermeye özellikle dikkat ederek konuştu. “İnce uzun biri mi?”

“Evet.”

“Peki erkek olduğunu nerden çıkarıyorsun?”

“Kadın olsa eteği elbisesi falan belirgin olurdu.”

“Hmmm... Taylan’dır kim olacak?”

“Yok bu Taylan değil... Taylan iri...”

“Ay kim olacak ayol?” dedi Aysel hafif kızarak. “Başka bi şey yok mu? Bu kadar mı?”

Nurcan başını sallayarak gülümsedi. “Olmaz mı? Biriktirdiğin bir şey var.”

“Sanki bilmiyorsun! Bana bilmediğim şeyler söyle...” dedi Aysel alaycı bir tavırla.

“Tamam biliyorum ama bu çoğalmış...”

Aysel gözlerini açarak sordu: “Kız sen ciddi ciddi görüyor musun?” Sır verircesine sesini alçaltarak ekledi: “Dün yüz beş lira daha aldım.”

Nurcan buna inanmadı. “Naptıın?” Aysel göz kırparak başını eğince bu kadarı da fazla ama diye düşündü. Onu bir an önce uyarması gerekiyordu! “Aysel. Bak yakalanacaksın bir gün, demedi deme! Bazen çok fazla alıyorsun... Yüz beş haaa?”

Aysel gururla başını salladı. “Evet!”

“Yüz beş ne ayol? Yüz tamam da... Beş neyin nesi?”

“Amaaan hep bozuk para doluydu cebi... Birazını aldım. Şöyle anlamayacağı kadar... Bu sabah saydım yüz beş çıktı!” Allah Allah! Bu kadın neden böyle teferruatlara takılıyordu ki! “Alırken onu mu sayacağım Nurcan? Sen de bi âlemsin!”

Gülüştürlerken Nurcan arkadaşının ifadesini düzeltti. “Alırken demez mi? Çalarken ayol çalarken!”

Aysel hemen itiraz etti. “Hayır, bu çalmak değil! Habersiz almak. Yüz kere dedim sana! İkişi farklı şeyler.”

Nurcan dalga geçerek konuştu. “Hııı... Kandır bakalım kendini... Koydun mu para tencerene?”

“Koydum koydum... Sen artık kızın yanına gittiğinde veririm yine birikenleri de altınlarını getirirsin.”

“Altın tencerene koyarsın sen de...”

Tekrar güldüler ve kısa süreli bir sessizliğin ardından Nurcan birden yüzünü asarak, “Aşk olsun Aysel!” dedi.

Diğeri meraklandı. “N’oldü kız şimdi?”

“Bunu niye yaptığını bana hâlâ söylemedin!”

Aysel pufladı. “Vakti gelince söylerim Nurcan... Aaaa... Sen de amma meraklısın!” Fincanı ittirdi. “Bak hadi şuna.” Nurcan’ın gönülsüz olduğunu hissedince konuşmaya devam etti. “Ne dedim sana ben? İlk öğrenen sen olacaksın.”

Nurcan’ın içi sevinçle doldu. “İlk bana söyleyeceksin ama unutma bu sözünü!”

Aysel güldü. “Unutmam unutmam.”

*

Handan arabayı evin önüne park etmiş poşetleri içeri taşıırken Yıldız’la selamlaştı.

“Yardım edeyim size.”

Handan, “Teşekkür ederim, ben hallederim,” derken kadın poşetlerin ikisini almıştı bile.

Kapının önüne vardıklarında Handan’ın teşekkürüne Yıldız samimiyetle cevap verdi. “Rica ederim. Yeni taşındığınızı biliyorum, gördüm, ben de şu ilerde oturuyorum. Kusura bakmayın bir çay bile getiremedim... Çoluk çocuk malum...”

“Rica ederim,” dedi Handan anlayışlı bir ses tonuyla.

“Görüşmek üzere,” diyen Yıldız uzaklaşırken duraksadı. “Bir gün yan komşumla size geleceğiz... Geçen konuşmuştuk...”

Handan başını sallayarak cevap verdi. “Tabii buyrun... Beklerim.”

“Biz size haber veririz, müsait olduğunuzda bir gün geliriz.” Sıkılarak ekledi: “Çocuklar olmadığı bir zaman...”

“Tamam beklerim ama çocuklarla gelin mutlaka!” diye cevap verdi Handan gülümseyerek.

“Peki,” dedi Yıldız ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle uzaklaştı.

*

Uğur gidince İsmail rahatlamıştı. Çok hoşlanıyordu Rafet'le sohbet etmekten, her zaman kibardı kendisine karşı. İkisi de yalnızdı ve ikisi de duldu, elbet bir gün izdivaç teklif edecek cesareti kendinde bulacaktı.

Fincandan bir yudum alıp, "Bu ıhlamur çayını seviyorum, her mevsim güzel mübarek," dedi. Kadına doğru biraz eğilerek ekledi: "Sizin çocuklar da bu işi biliyorlar... Ama o leziz kurabiyelerinizden de yemek isterdim doğrusu."

"Eeee... Her gün yapmıyorum, biliyorsunuz." diyerek gülümsedi Rafet. "Şimdi Atlas da yok... Yani şanssızsınız."

İsmail iç geçirerek konuştu. "Torun ne kadar seviliyor, değil mi Rafet Hanım?"

"Sevilmez mi hiç? Ömrümüzün kârı onlar İsmail Bey..."

"Öyle öyle... Ama ben sizin gibi hep göremiyorum ki kuzularımı... Tatilden tatile." Bir an durduktan sonra gözlerini kadına dikerek sözlerine devam etti. "Yalnızlık zor be Rafet Hanım... Hele bizim yaşlarda... İnsan evde bir ses, bir nefes istiyor."

Rafet ne diyeceğini bilmez halde dinliyordu adamı. Tam o sırada Mecnun'un yaklaştığını görünce sevinçle cevap verdi. "Öyle tabii!"

Mecnun yanlarına geldi ve dizine vurarak İsmail'in yanına oturdu. "Vayyy İsmail amcam, hoş geldin, nasılsın?"

"İyiymi deli oğlan sen nasılsın?"

"İyi iyi! Bahar geldi, çiçeklerim çoştı... Ben iyi olmayayım da kim olsun?"

"Haklısın haklısın." Kadına döndü. "Ben izninizi rica edeyim Rafet Hanım... Ben de beklerim diyeceğim ama siz hiç ziyarete gelmiyorsunuz."

Rafet bahçeyi göstererek, "İş güç," dedi.

İsmail ayağa kalkıp kadının elini ellerinin arasına aldı. "Haklısınız... Hoşça kalın efendiiim. Görüşmek üzere."

Mecnun ve Rafet bir ağızdan cevap verdiler. "Güle güle..."

İsmail Bey uzaklaşırken Rafet genç adama döndü. "Mecnuuun... Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim! Hızır gibi yetiştin!"

Mecnun ciddiyetle konuştu. "E ben hep diyorum sana mübarek bir insan olduğumu... Ama dinleyen kim?"

*

Yannis sevecen bir ifadeyle kadının masaya oturmasını izledi ve gülümseyerek sordu: "Doldurdun mu buzdolabını?"

"Evet hallettim," dedi kadın gururla. "Artık evde kendime sandviç hazırlayabileceğim..." Bu sırada gelen garsondan çay istedi ve yan masadakilerin kıyafetini incelediğini fark edince adama sordu: "Eeee? Sizin oralarda bütün kadınlar böyle mi giyiniyor?"

Yannis anlamamıştı. "Yooo... Niye öyle dedin?"

"Kıyafetlerime en çabuk sen uyum sağladın da."

"Haaa... Su mesele." Yan masadakileri ima ederek sözlerini sürdürdü. "Aslında... Sence de bu tepkiler normal değil mi?"

"Bilmem... Öyle mi?"

"Evet... İnan bana Yunanistan'da da böyle giyinsen aynı tepkiler olurdu... Amerika'da da." Gülerek ekledi: "Biraz normalin dışında ol, yeter."

"Ne bileyim? Sen normal görünce Yunanistan'da bunlar moda diye düşündüm."

Garson masaya bir bardak çay bırakıp çekildikten sonra konuşmaya devam etti. "Zevk meselesi tabii... E tabii bir de..."

"Bir de ne?"

“Hatıralar... Herkes sana bakınca önce elbiseni görüyor.” Gözlerini onun gözlerine dikip ekledi: “Ama ben başka şeyler görüyorum.”

Handan kızardı, kızardığı için kendine kızdı ve çabucak boğazını temizleyip, “Peki sen ne görüyorsun?” diye sordu. “Yani hatıralar derken... Birilerine mi benziyorum?” Gülümsedi. “Anneannen? Babaannen? Kim?”

Adam başını salladı. “Yok... Ben seni ilk defa otelin bahçesinde o tafta kiyafetle gördüğümde, çoktaaan unuttuğum bir kokuyu hatırladım önce... Babamın Atina’daki kumas mağazasının o kokusu... On bes yasına kadar her yaz çalıştığım mağaza... Ve iste tahmin edersin... Bir sürü hatıra...”

Handan başıyla onayladı. “Doğru söylüyorsun... Bazen bir görüntüyle bir mekân ve binbir hatıra canlanır...” Duraksadı. “Bazen de tam tersi olur... Bir kokuyla bir mekân, bir insan ve binbir hatıra...”

*

Rafet lobiden yemek salonuna geçerken Maral’ın seslendiğini duydu. “Rafet Hanım, sizinle bir şey konuşacaktım.”

“Tabii,” dedi Rafet resepsiyona yaklaşırken.

“Şey... Tuhaf olacak ama ben şeyi merak ettim.”

“Neyi?”

“Şeyi...” Maral kadının kalkan kaşını görünce bir an düşündü ve asıl sorusundan vazgeçip, “Atlas...” dedi. “Atlas ne zaman gelecek diye merak ettim.”

Rafet gülerken cevap verdi. “Birkaç güne gelecek inşallah...” Bir an için duraksadıktan sonra sordu: “Bunu merak etmen tuhaf mı?”

“Belki tuhaf karşılırsınız diye düşündüm.”

Rafet ifadesiz bir şekilde baktı ona. “Başka bir şey?”

“Yok.”

“İyi,” diyerek uzaklaştı kadın.

Maral hemen bilgisayara döndü ve Ece’den gelen son iletiyi okudu.

Ece:

Sorabildin mi?

Maral:

Hayır!

Ece:

Niye sormadın? Saçma geldi di mi durup dururken Yannis’in annesinin adı ne demek :)))

Maral:

Evet saçma geldi ama nasılsa bir şekilde öğreneceğim...

*

Yannis onu dinlerken sürekli gülümsediğini fark etti, elinde olsa kadını cebine koyup sürekli yanında taşımak isterdi. Hem her söylediğini ezberlemek istiyor, hem de gözlerine dalıp gitmekten anlattıklarını kaçıyordu. Kadının, “Geçen gün Mecnun’la otelden gelirken de oldu,” dediğini duyunca kendini konuşmaya vermeye çalıştı.

“Dur tahmin edeyim... Gece... Hmmm... Bir çiçek kokusu aldın bu sefer...”

“Doğru tahmin, tebrikler!”

“Bu mevsim... Limon çiçeklerinin kokusu mu?”

“Hayır, tam eve girerken iğdelerin kokusu geldi burnuma ama nasıl yoğun.”

“Veec...” dedi Yannis parmağını şıklatarak. “İlk sevgilini hatırladın?” Ve bunu söylediğine anında pişman oldu. Ne gerek vardı şimdi böyle bir ifadeye? Aptal konumuna düşürmüş müydü acaba kendisini? Hayır yani, ne eski sevgilisini, ne geçen gördüğü adamı merak ediyordu! Her gördüğünde bu kadına daha çok çekiliyor, kendini harika hissediyor ve ötesiyle ilgilenmiyordu ki! Ergen bir erkek gibi eski sevgili lafı etmişti durup dururken! Sırf konuşmak için konuşmuştu!

“Hayır efendim, bu sefer yanlış tahmin,” dedi Handan gülümseyerek.

Yannis ona merakla baktı.

Genç kadın biraz hüzünlü bir ifadeyle, “Ananemi hatırladım,” diyerek daldı bir süre. “Bir bahar akşamı bana balkonda, çokook meşhur bir yazarın bir masalını anlatıyordu.” Gülümsedi. “Onun bütün masalları uydurduğunu bayağı bir geç anladım... Neyse bu başka mesele... İşte o akşamki masalda bir iğde ağacı vardı... Ananem iğde ağacı dediği anda hafif bir esinti iğde çiçeklerinin mis gibi kokusunu getirmişti burnumuza... Ananem havayı kokladıktan sonra bana dönüp, ‘Gördün mü? İşte ben böyle kokulu masal anlatırım. Nasıl?’ demişti.” Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “Çok gülmüştük... Sonraki günlerde arkadaşlarımdan arasında ananemin adı kokulu masallar anlatan ananeye çıktı. Gülşen Hanım... Müthiş bir kadındı! Dünyadaki tüm çocuklar için tek bir şey dileme hakkım olsa ve bu gerçekleşecek deseler ne para ne oyuncak dilerdim... Tüm çocuklara bir adet Gülşen dilerdim...”

“Çok özlüyorsun onu?” diye sordu Yannis şefkatle.

“Çoook...” dedi Handan ve duraksayarak sordu: “Senin ananen yok muydu?”

Yannis omzunu silkti. “Maalesef. Anneannem, annem küçükken ölmüş...” Gülümsedi. “Ama bu kadar güzel masallar anlatmasa da bir dedem vardı, babamın babası...” Dalgın bir ifadeyle ekledi: “Biz de gökyüzünü incelerdik beraber.”

O sırada garson gelip boşalan çay bardaklarını alırken başka bir şey isteyip istemediklerini sordu.

Yannis başını sallayarak, “Yok yok çok içtik,” dedi ve garson gülümseyerek uzaklaşırken kadına döndü. “Yemek yiyelim mi? Su ilerde çok iyi bir restoran var...”

Genç kadın karnını tutarak güldü. “Hiç sormayacaksın sandım, şimdi ben soracaktım!”

*

Nurcan ve Aysel manavdan alışveriş yaparken kaldırımında yürüyen Yıldız’ı gördüler. Aysel görünmeden gidip elindeki poşeti çekince kadın endişeyle arkasına döndü. “Ay Aysel abla, sen miydin? Ben de n’oluyor diyorum!”

Aysel kahkaha attı. “N’oluyor falan demiyordun, korktun işte!”

Yıldız başını sallayarak, “Cık cık cık...” dedikten sonra sordu: “Siz de mi pişecek derdine düştünüz?”

“Boğaz derdi biter mi kızım?” dedi Nurcan eliyle yeme işareti yaparak. “Ölene kadar bu dert bizimle.”

“Aman sağlık olsun da,” dedi Yıldız manavdan salata için roka, maydanoz ve dereotu seçerken.

Aysel hak verdi genç kadına. “Öyle öyle... Hadi bak sen işine... Görüşürüz sonra.”

Yıldız onların elindekilere ve kendi poşetlerine baktıktan sonra samimiyetle teklif etti: “Şunların da parasını ödedim mi tamam. Sizin de işiniz bittiyse bize gidelim, size güzel bir çay demleyeyim. Sabah çocukları postalayınca börek de yapmıştım, hem yeriz hem laflarız ha?”

Aysel kararsızdı. “Bilmem ki...”

Nurcan’ın eve gidesi yoktu. “Aman bilmeyecek ne var? Evde bekleyen var sanki!”

Aysel arkadaşının saptamasını makul bularak başıyla onayladı. “İyi gidelim o zaman... Erken kalkarız ama yemeğim yok.”

Yıldız parayı öderken onu ikna etti. “Akşama daha çoook var.”

Ellerinde poşetlerle yürürlerken Nurcan sordu: “Börek peynirli mi?”

“Vesubahanallah!” diyerek baktı arkadaşına Aysel.

Nurcan hemen düzeltti. “Ay bi öğrenemedin Aysel yaaa! Vesubahanallah değil fesuphanallah!”
“Aman! Sanki Allah ne dediğimi anlamıyor! Çekil çekil şöyle, poşetin çarpıyor bacağıma!”
Dar kaldırımda arkadan yürüyen Yıldız iki kadının didişmesini gülerek izliyordu.

*

Handan yemeğe ara vermiş telefonla konuşuyordu. “Tamam, hadi bekliyoruz.” Telefonu kapadı. “Mecnun... Geliyor.”
Yannis başını sallayarak gülümsedi. “Bugün otele gidecekti. Ben de daha alisveris yapacağım...”
“Oteldeki işi bitmiş,” dedi Handan salataya uzanırken. “Geciktirdim seni, işinden ettim.”
Yannis bu gecikmeden gayet memnundu. “İs hep var. Ya sohbet?” Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Hele de böyle güzeli?”
Handan salatayı işaret ederek sordu: “Çok güzel değil mi? Söylesene, Yunanistan’da burdakinden çok farklı salatalar var mı?”

*

Yıldız mutfaktan gelip kapıya yakın koltuğa otururken konuklarını bilgilendirdi. “Demledim... Birazdan hazır olur çayımız... Eeee? Nasıl gidiyor kumaş boyama işiniz?”
“Aman hastalandım... Grip gibi... Yattım iki gün, hiçbir şey yapamadım. Nurcan da bana baktı, o da yapamamıştır.” Merakla döndü arkadaşına. “Yaptın mı yoksa bir şeyler arada?”
“İh!” dedi Nurcan. “Nerdeee?”
“Çok geçmiş olsun Aysel abla,” dedi Yıldız. “Bu ara çok yaygın.”
Aysel hastalıktan konuşmayı sevmezdi. “Sağ ol canım, sağ ol. İyiyim şimdi... Sen nasılsın? Çoluk çocuk?”
“İyiyiz şükür,” dedi Yıldız başını eğerek. Gülümseyerek ekledi: “Sıcaklar başladı artık, çocuklara okul zor geliyor.”
Nurcan başıyla onayladı. “Haklı çocuklar...”
Sessizlik olunca Aysel epeydir merak ettiği konuyu sormanın tam sırası diye düşündü. “Sıkılmıyor musun sen evde böyle Yıldız?”
Genç kadın gülerek cevap verdi. “Yok be Aysel abla. İş olmayınca sıkılır insan. İki çocuk, yemeyi bulaştıktı, akşam nasıl oluyor anlamıyorum.”
Nurcan başka bir noktaya dikkat çekti. “Gezmeyi de çok sevmiyorsun sen...”
“Yooo... Geziyorum. Haftada en az bir kere bir komşuda toplanıyoruz.”
Aysel asıl meseleyi gözden kaçırıp arkadaşına dönerek konuştu. “Ben görüyorum bazen, kocası bunu koluna takıp akşam gezmesine çıkarıyor, n’apsın komşuyu?”
Nurcan alınmıştı. “Aşk olsun Aysel! Uğur seni gezdirmiyor diye, Rıza beni koluna takıp akşam gezmesine çıkarmıyor diye mi sık görüşüyoruz biz?”
Aysel’de yalan yoktu. “E öyle tabii biraz da... Yalan mı? Gezdiriyorlar mı?”
Nurcan şöyle bir düşünüp duruma açıklama getirdi. “Genç daha bunlar da ondan.” Yıldız’a dönerek ekledi: “Bak, biraz daha yaşlan, evdeki sehpayla bile sohbet edeceksin,” dedi iç çekerek. “Yalnızlıktan...”
Genç kadın her zaman herkesi anlamaya çalışan bir yapıdaydı. “E onlar da yoruluyordur tabii...”
“Sanki senin kocan yorulmuyor!” dedi Aysel kızgın bir şekilde. “Neyse...” Duraksayıp konudaki önemli noktayı vurguladı. “Komşu lazım komşu!”
“Bize bir komşu daha geldi, ilginç bir kadına benziyor...” dedi Yıldız gülümseyerek ve eliyle işaret etti. “Şu ilerideki bahçeli eve.”
Nurcan bazı şeylere hâlâ alışamamıştı. “Kadın mı? Tek başına mı?”
Yıldız kafasını sallayınca Aysel, “Kımmış, tanıştın mı?” diye sordu.
Genç kadın ayağa kalktı. “Hıı bugün karşılaştık... Çayları getireyim ben... Kim bilmiyorum...”

Nurcan meraklanmıştı. “Nesi ilginç?”

“Böyle değişik elbiseler giyiyor, eski filmlerdeki gibi,” diyen Yıldız mutfağa doğru ilerledi.

Aysel coşkuyla Nurcan’a döndü. “Ayyy bu bizim deli kadın olmasın...”

Yıldız şaşırarak kapıda durdu ve onlara dönerek sordu: “Deli kadın mı?”

Nurcan hemen onu bilgilendirmek istedi. “Ayol sen duymadın mı? Yer yerinden oynadı geçen hafta!”

Aysel araya girdi. “Mecnun’un sürdüğü bir faytonla dolaşıyor... O kadını diyorsun değil mi?”

Yıldız omzunu silkti. “Bilmem, fayton görmedim ben.”

Nurcan genç kadına koltuğu göstererek, “Otur bak şimdi...” dedi.

“ayları getirecektim,” dedi Yıldız.

“Getirirsin ayol acelesi ne? şimdi biz geçen hafta Aysel’le çarşıya çıktık...” Duraksadı. “Ama daha öncesi var...” Nasıl anlatacaktı şimdi tüm hikâneyi? Kesin bir detayı atlayacaktı, bu yüzden bu konuda daha iyi olduğunu düşündüğü arkadaşına döndü. “Aysel anlatsın en iyisi!”

*

Garson yemeğin ardından, “Ne ikram edelim? ay? Kahve?” diye sorunca Handan ve Yannis orta kahve istediler.

“Bozmayalım düzeni, orta olsun,” dedi Mecnun garsona gülümseyerek.

Kaldıkları yerden sohbe devam ederlerken Yannis, “Keske azıcık daha geç gitseydin...” dedi Mecnun’a gülümseyerek. “İsmail Bey belki de açılacaktı bu sefer.”

“Yok beee, nerde açılacak? Habire şiir okuyor Rafet ablaya... Yokluyor bakalım onda da bir şey var mı yok mu diye. İh... Hemen açılmaz ol!”

Handan bayılıyordu Mecnun’un bu kesin tespitlerine. Gülererek sordu: “Allah Allah! Niye hemen açılmasın, nerden eminsin bu kadar?”

“Yapma be Asi Kontes! Bilirim ben bu yaşlıları... Mezara yaklaştıkça daha da ödlekl olurlar.” Diğer ikisi gülerken kahvesinden bir yudum alıp sözlerine devam etti. “Tedbirli tedbirli giderler... Hele ki gönül işlerinde... Bakın size iki çizgi! Bu İsmail Bey, Rafet ablaya asıl derdini söylemeyecek... Ne zaman cevabın evet olacağından emin olacak, o zaman söyleyecek. Tabii Rafet abla evet diyecek mi onu bilemem...” Kollarını kaldırıp sözlerini tamamladı. “Orası beni aşar!”

“Hmmm... Demek yaşlılar tedbirli oluyor. Yani diyorsun ki gençler hemen duygularını dışa vuruyor. Yaşlılar söylemez...”

Mecnun onun bu söylediklerine şaşırdı ama belli etmedi, bir şey mi ima ediyor diye baktığında ise onun gülümseyerek bir cevap beklediğini fark etti. “Yaniii... Evet yani... Tabii canım, gençler daha rahat oluyor.” Bir an için duraksadıktan sonra sordu: “Sen arabayla mı geldin?”

“E sen bahçe işlerim var deyince...”

“Ha yani, milletin deli demesinden etkilenmek yok, fayton turlarımıza devam.”

“Her zaman! Yeter ki sen müsait ol.”

Mecnun Yannis’i severdi ve Handan’a olan ilgisini fark etmişti, fakat gönül işlerinde araya girmekten hiç hoşlanmazdı. Gülümseyerek sohbeti dinleyen adamı işaret etti. “Bu gâvuru da alalım bir gün.”

Handan gâvur kelimesini duyunca irkildi ve şaşkınlıkla ona baktı.

Yannis bu tepki üzerine kakkahayı patlatarak, “Yok yok problem yok. Endiselenme. Ben alistim. Ayrıca Mecnun böyle söyleyince memnun oluyorum. Herkes arkamdan gâvur diyor, Mecnun yüzüme söylüyor,” dedi.

Mecnun şaşkın görünen kadına bakarak kaşlarını kaldırdı. “E öyle ama! Adam gâvur. Yalan mı?”

Handan, “Sen ne âlemsin Mecnun yaaa...” diyerek Yannis’le beraber güldü.

*

Nurcan ile Aysel antrede çıkmaya hazırlanırken, “Az oturdunuz, daha akşama çok var,” dedi Yıldız.

Aysel omzuna vurdu genç kadının. “Gidelim gidelim. Yeter... Senin de işin vardır kızım.”

Nurcan kapıdan çıkarken hatırlattı. “Bak Yıldız, söz verdin, şu Handan mıdır nedir, giderken bizi de çağıracaksın ona göre!”

“Tamam, haber veririm.”

Aysel planlı programlı olmayı severdi. “Ne zaman gideceksiniz kız, bir an evvel gidelim işte!” Duraksadı. “Ama yarın olmasın, yarın temizlik var bende.”

“Bilmem ki... Şeyma’yla öyle bi konuştuyduk gideriz diye, ben gün ayarlayınca size haber veririm, merak etmeyin.”

Nurcan gülererek, “Ayyy... Evini göreceğiz kadının... Acaba koltuklarını da kendi gibi mi giydirmiştir ha?” dedikten sonra taklit ederek sürdürdü konuşmasını. “Şapkası da var mıdır acaba koltuklarının?”

“Çok âlemsin Nurcan abla...”

Aysel güldü. “Ayyy sen de bi tuhafsin Yıldız... Handan’a âlem demiyorsun, Nurcan’a diyorsun!” Taklit ederek sordu: “O mu geziyor faytonla dıgıdık dıgıdık?”

Aysel ile Nurcan uzaklaşırken kahkaha attılar, Yıldız da gülümseyerek arkalarından el salladı. “Yine bekleriiim.”

*

Rafet odasında uzanmış belini dinlendirirken cep telefonu çaldı. “Alo.”

“Babanne ben Atlas’ım.”

“Oyyy güzelim, babanne diyen dillerini yerim... Nasılsın?”

Çocuğun sesi de hem neşeli hem heyecanlıydı. “İyiyim. Ben bugün polyaçı gördüm...”

Rafet onun bu kelimeyi yanlış söylemesine bayılıyordu, düzeltmedi. “Öyle mi? Nerde gördün bakalım?”

*

Yannis neşeyle manava girdi. “Merhabaaa Hasan abi!” Yerinde duramıyordu, bütün sebzelelerin önünden dolaşıp geri geldi. “Alacaklarım var.”

“Hayırdır Yannis, çok neşelisin?”

Yannis ellerini ovuşturarak cevap verdi. “E neseliyim bugün.”

“N’oldu? Piyango mu vurdu?”

“Yok be Hasan abi, ne piyangosu!” Hakikaten bir tuhafım diye düşündü. “Bilmem ki... İcim sevinç doldu birden. Hava güzel, her sey güzel, sen güzel!” Önünde duran kasadan bir erik alıp ağzına attı. “Erik güzel! Bahar güzel beee...”

Hasan bu neşenin sebebini anlamasa da gülümsedi.

Yannis cebinden bir kâğıt çıkardı. “Eveet, hadi isimize bakalım! Banaaa... İki kilo soğan. Taze.”

Sesi o kadar neşeliydi ki Hasan elindeki poşete soğanları koyarken, “Hayırdır inşallah!” dedi. Adam alacaklarını saymaya devam etti. “Veee biraz...”

*

Handan eve gidip eşofman altı, tişört ve spor ayakkabılarını giydikten sonra seraya Mecnun’a yardım etmeye gitmişti. Mecnun faytonla gezmeler için para kabul etmeyince, “Ben de serada çalışırım o zaman,” demiş ve “Oluur,” cevabını almıştı. *Frank Sinatra*’yla beraber *When I Was Seventeen* şarkısını söyleyerek saksılara çiçek yerleştiriyordu.

Mecnun karşısına geçip bir poşetten çiçek çıkardı. “Zel de gayet iyi Gü de... Keyifleri yerinde şimdilik. Sen naptıın?” Genç kadının elinden çıkma saksılara bakarak ekledi: “Valla olmuş! Kimse anlamaz bu saksıların bir kontes tarafından düzenlendiğini.”

“Beklemiyordun, değil mi? Beceremem sandın,” dedi Handan gülümseyerek.

“Beklemiyordum değil de... Yani... Üstün başın mahvolacak, sonra bir daha hazırlan akşam yemek için falan... Zor olacak senin için diye bugünlük gelme dedim.”

“Aman n’olacak? Bugün yapacak başka işim yoktu... Bana da iyi geldi toprağa dokunmak.”

Mecnun onun çamurlu dizlerine, ellerine bakarak güldü. “Faytonda kontes, burda bahçıvan... Bir bakıyorum çocukları görünce beş yaşında bir kız... Eeee Ankara’da da avukatmışsın...” Akli karışmış gibi görünerek sordu: “Sen bunların hangisisin?”

“Hepsi,” dedi Handan gülümseyerek.

Bir süre konuşmadan çalıştılar ve sessizliği bozan Mecnun oldu. “Bakalım Yannis nasıl bir köfte yapacak?” İmalı bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. “Nerden aklına geldiyse artık bize yemek yapmak!”

Handan cevap vermedi, dalmış gibiydi.

Mecnun elini sallayarak konuştu. “Alooo, kime diyorum ben?”

“Dalmışım... Duymadım... Ne dedin?”

“Diyorum ki... Sağ ol! İyi ki geldin de sayende bedavaya Yannis’in güzel yemeklerinden yiyeceğim.”

Handan onu kardeşi gibi görüyordu ama yine de kızarak, “Mecnuun!” dedi.

“Efendiim!” dedi adam aynı tonda.

“Niye benim sayemde olsun yaaa? Sen değil miydin ben hiç enginar köftesi yemedim diyen?”

“Dedim ama yani ben... Öyle lafın gelişi dedim.”

“E o da lafın gelişi yapayım da ye dedi...”

Mecnun saksıdaki toprağı eliyle sıkıştırırken kendi kendine konuşur gibi, “Tam öyle olmadı ama neyse...” diye mırıldandı.

“Sen faytonla mı geleceksin beni almaya, onu söyle.”

“Tabii ki! Özel bir davete sıradan bir arabayla gidemezsiniz değil mi Saaayın Kontes?”

Handan üstüne başına baktıktan sonra, “Hıı... Bendeniz sera kontesi,” deyip güldü.

“Sera kontesi, saray kontesi... Fark etmez! Kontes kontestir!”

*

Aysel mutfakta yemek yaparken telefon çalınca hemen salona koştu. Arayan oğluydu. “İyiyim Taylancım sen nasılsın yavrum? / Ne zaman? / Amaaan ne güzel... Ne pişireyim sana ne istersin oğlum? / Tamam gelsin oğlum... Kanada’dan mı arkadaşın? / Ha iyi tamam tamam. Adı ne dedin? / Ercüment mi? Tam olarak geleceğiniz saat belli mi? / Tamam çocuğum, ben babana da söylerim. / O zaman sen toplantına git hadi, güle güle yavrum.”

Telefonu kapadıktan sonra aynada kendine baktı ve parmaklarını şıkırdatarak, “Amaaan Taylanım geliyooooor... Aman da aman,” diyerek göbek atmaya başladı.

*

Yannis mutfaktan lobiye girdi ve Rafet’in bahçedeki masada gazete okuduğunu görünce yanına gidip, “İzin var?” diye sordu.

“Oooo buyur buyur, mutfağa baktım yoktun, ne zaman geldin sen?” dedi Rafet başını gazeteden kaldırarak.

“Oldu biraz... Yemekleri ayarladım.”

“İster misin?” diye sordu Rafet çay fincanını göstererek.

“İçerim!” dedi Yannis coşkuyla.

Rafet telefonu tuşlarken güldü. “Hayırdır, ne bu neşe?”

Yannis toparlanarak boğazını temizledi. "Yok bir şey... Bugün neseliyim... Havadan galiba."
"Ya da otelden kaçmak iyi geldi... Epey geç geldin," dedi kadın şakacı bir tavırla.
"Hıı... Mecnun ve Handan'la yemek yedik limanda... Ondan geciktim."
"Haaa, demek ondan," dedi Rafet imalı bir ses tonuyla. Duraksadı. "İyi etmişsin! Değişiklik olmuştur."

"Evet, iyi geldi," dedi Yannis ve bu sırada gelen çayından bir yudum aldı. "Aksama özel davetlimsin."

Rafet anlamadı. "Nereye?"

Yannis gülerken cevap verdi. "Yemek salonuna."

"Özel bir tarif mi deniyorsun?"

"Yok yok. Mecnun hiç enginar köftesi yememis de ben de Handan'la ikisini davet ettim."

"Haaa, tamam o zaman," dedi Rafet gülerken.

Bu sırada konuşmanın son kısmına kulak misafiri olan Maral geldi yanlarına. "Rafet abla, size bir şey soracaktım."

*

Handan seradan döner dönmez duş aldı, kanepeye gömülürken masal defterini gördü ve gülümseyerek eline aldı. Sayfaları çevirirken bir masalda durdu, başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu ve o günü hatırladı.

Handan sekiz, Gülşen elli altı yaşındaydı...

Handan üzgün bir halde salona girdi, anneanesi bir koltukta oturuyordu...

"Handan? Yavrurum gel bakayım buraya n'oldu sana?" Kız hiçkarakararak içini çekince sözlerini sürdürdü. "Gel şöyle kucağıma... Hab... Anlat bakalım neye üzüldün böyle?"

Handan onun kucağına yerleşirken cevap verdi. "Ebru! Bir daha onunla hiç konuşmayacağım."

"N'oldu?"

Handan omzunu silketti. "Benim fikirlerimi çaldı. Sonra da kendi fikriymiş gibi kompozisyon yazdı. Öğretmen de ona aferin dedi."

"Hmmm... Ebru güzel bir şey yapmamış ama bu durumda sen neden üzülüyorsun bunu anlamadım."

"Anane, benim fikrimdi diyorum sana!"

Gülşen torununun saçını okşayarak konuştu. "Pekiii! Bak şimdi sana bir masalım var, dinler misin?"

Handan anneanesinin kucağına iyice yerleşerek cevap verdi. "Evet."

Kadın onu kollarıyla sıkıca sararak anlatmaya başladı. "Bir zamanlar bir ormanda yaşayan bir süriü kuş varmış... Hepsi birbiriyile çok iyi arkadaşmış. Çok mutlularmış... Akşamüzeri her biri bir ağacın dallarına konar ve ötermiş... Maviş kuş da bunlardan biriymiş..."

Bir akşamüzeri, aslında o ormandan olmayan bir bülbül gelip maviş kuşun yanına konmuş... Diğer kuşlar öterken bülbül de başlamış ötmeye... Tabii bülbülün sesi çok güzelmiş... Bülbül ötünce diğer bütün kuşlar susmuş... Sonra akşam olunca bülbül uçup gitmiş..."

Bütün kuşlar bir araya gelince herkes maviş kuşa iltifatlar yağdırmaya başlamış. "Ötüşün ne kadar güzelmiş. Neden daha önce duymadık?" diye sormuşlar."

Handan gözlerini kırıştırarak sordu: "Anlamamışlar mı maviş kuş olmadığını?"

"Anlamamışlar... Çünkü görmemişler. Ağaçlar birbirine uzakmış." Handan başını sallayınca anlatmaya devam etti. "Maviş kuş da gururlanmış tabii ve 'Daha evvel ötmedim de ondan' demiş."

Maviş kuş birkaç gün bu övgülere çok mutlu olmuş ama sonra problem çıkmış tabii... Herkes onun bir daha ötmesini istiyormuş..."

Handan merakla sordu: "Sonra n'olmuş?"

"Birtakım babaneler uydurmuş önce ötmemek için. Ama arkadaşları durmadan ısrar ediyormuş. O da mecburen, 'Söz yarın akşamüzeri bir daha öteceğim,' demiş."

"Sonra n'olmuş?" diye sordu Handan merakla.

Gülşen gülererek onun omzunu okşadı. "Dinle bakalım sabırsız... Maviş kuş ertesi sabah, güneş doğmadan ormandan kaçıp gitmiş... Çok sevdiği ormandan ve arkadaşlarından kaçmak zorunda kalmış."

"Tek başına mı gitmiş?" diye sordu Handan yüzünü buruşturarak.

Gülşen başını sallayarak devam etti anlatmaya. "Mecbur kalmış tabii yalan söylediği için."

Handan üzgün bir sesle konuştu. "Şimdi maviş kuşa da üzülüyorum ama!"

"İşte bu nedenle dedim sen neden üzülüyorsun diye... Burada kime üzülmemiz lazım?"

Handan yanaklarını şişirdikten sonra cevap verdi. "Ebru'ya!"

"Yaaa! Kendi gibi olmayan herkes için üzülmeliyiz... Bizden bir şey alsalar da... Çalsalar da... Çünkü bunu ancak bir kere yapabilirler..."

Handan bir süre düşündükten sonra sordu: "Bu kimin masalı anane?"

Kadın hemen cevap verdi. "Minçici Henyınçin."

Handan başını kaldırıp kaşlarını çatarak sordu: "Ünlü mü?"

"Çoook! Çok ünlü bir masalcı Minçici Henyınçin. Çinli..."

Handan fayton sesini duyunca masal defterini göğsüne bastırıp sehpayaya koydu ve gülümseyerek kapıya yöneldi.

*

Rıza bir an evvel yemeğini bitirip kanepeye uzanmak ve televizyon izlemek istiyordu. "Başka ne var?" diye sordu çorbasını bitirmek üzereyken.

Nurcan kendini sözlü olan bir öğrenci gibi hissederek cevap verdi. "Türlü yaptım, bir de makarna."

"Bana az koy," dedi kocası tabağını uzatırken. Yüzünü buruşturarak sürdürdü konuşmasını. "Midemin keyfi yok bugün."

Nurcan türlü koyduğu tabağı onun önüne bırakıp yerine oturdu. "Rıza ben biraz Selma'ya gitmek istiyorum."

Rıza şaşırılmıştı. "Niye?"

"Öyle... İşte göresim geldi."

"E daha bir ay olmadı sen geleli!"

"Özledim! Ne var bunda? Bir aydan evvel özlenmez mi?"

Rıza lokmasını çiğnerken cevap verdi. "Yol, git, gel, para bunlar Nurcan, para!"

*

Mecnun ve Handan masaya geldiklerinde Yannis'i çoktan yerleşmiş buldular. Genç adam hemen kalkıp karşısındaki sandalyeye Handan'ı buyur etti. Bu sırada mezeler geldi ve yemeğe başlamak için Rafet ablayı beklemeye karar verdiler. Masada kimse konuşmayınca Mecnun dalga geçerek, "Nasılsınız efendim?" diye sordu Yannis'e. "Görmeyeli?"

"İyiyim efendim... Sizler nasılsınız efendim?"

Mecnun genç kadını işaret ederek konuştu. "Biz, efendi değildik aslında pek, bildiğin çamur içindeydik bütün gün serada... Sonra temizlendik tabii bu özel davet için. Yani buraya gelirken efendi olduk değil mi Handan?"

Konuşmayı gülümseyerek dinleyen genç kadın, "Kendi adına konuş Mecnuncum," dedi. Abartılı bir jestle sözlerini sürdürdü. "Ben çamurda da hanımefendiliğimi bozmadım."

Sürekli gülümseyen Yannis kadına hayran hayran bakarak sordu: "Demek bahçıvanlığa da el attin?"

"E yavaş yavaş öğreneyim tabii. Hazır Mecnun gibi bir ustayı bulmuşken. Gerçi bomboş değilim, bilirim tabiatı biraz..."

"Ne bilirsin Handan Kontes?"

“Çiçek koparan, gül buketi falan yollayan erkeklerin biraz ham olduğunu anlayacak kadar bilirim...”

Mecnun gülerek araya girdi. “Vay be... Boşuna mı anlaştım ilk görüşte ben bu asi kontesle? Amaaa...” Alt dudağına ısırıp kafasını iki yana salladı. “İsmail Bey duymasın bunu!”

Yannis kadından gözlerini alamayarak, “Bence de duymasın,” dedi. Gülerek ekledi: “Ama asil Rafet abla duymasın!”

*

Kahveleri getiren Aysel heyecanını kocasıyla paylaşmak istiyordu. “Yarın evi temizleteceğim, Seher’i çağırdım. Sonraki güne, bütün yemekleri hazır ederim.”

Uğur kahvesinden bir yudum aldıktan sonra sordu: “Aysel bu telaşa ne gerek var?”

“Olmaz mı? Oğlum geliyor oğlum!”

“E sen bilirsin.”

Aysel kocasının dergiye bakındığını görünce hemen söze girdi. “Ay acaba yanındaki arkadaşı nasıl biri? Acaba misafir yatak odasında rahat edebilir mi? Nereli acaba? Bizim yemekleri sever mi dersin?”

“Sever sever merak etme...”

“Nerden biliyorsun Uğur? Tanıyor musun adamı?”

“Tanımıyorum ama senin yemeklerini biliyorum.”

Aysel bu iltifattan hoşlandı. “Orası öyle tabii... Nurcan da yardım eder.” Düşündü biraz. “Yetiştiririz yetiştiririz.” Aniden aklına geldi. “Uğuuur... Sana bir şey diyeceğim.”

“Söyle.”

“Şu Rıza ile bir konuşsan diyorum...”

“N’oldu yine?”

“Offf sorma yaaa! Yine Nurcan’a saçma sapan davranmaya başlamış. Bu sabah...”

*

Maral kendisine pek yakışan bir mini etek ve hoş bir bluzla yemek salonuna girdi, çevreyi umursamadan bir masaya oturdu. Onu görünce Mecnun’un yüzünde mutluluk ve şaşkınlık arası bir ifade belirdi. Handan Mecnun’un bu hâlinin çok tatlı olduğunu düşündü. Yannis ise rahatsız olmuştu, onları fark eden Maral adamın bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Yannis inatla önüne bakmaya devam edince Mecnun’la selamlaşmak zorunda kaldı.

*

Rıza koltuğa uzanırken kesin konuştu. “Hayır gidemezsin!”

“O niye o? Neden gidemiyorum?” Hırslanarak sözlerini sürdürdü. “Bir de kelepçele ellerimi de tam olsun.”

“Nurcan ne alakası var. İkide bir gidilmez öyle. Masrafı geçtim, damadı rahatsız edeceksin!” O sırada cep telefonu çalınca hemen açtı. “Alo! / Nesi var? / Hastaneye mi? / Hayır siz durun, ben hemen geliyorum!” Antreye giderken konuşmaya devam etti. “Tamam çıkıyorum şimdi.”

Nurcan da peşinden gitmişti. “N’oldu Rıza?”

Rıza ayakkabılarını giyerken cevap verdi. “Sevim fenalaşmış yine. Benim hemen gitmem lazım.”

Nurcan bir şey söyleyemeden adam kapıyı çekip hızla dışarı çıktı.

*

Rafet salona girince Maral'ın tek başına oturduğunu gördü. "Hayırdır Maral?" İşe başladığından beri kızın bir kez bile yemeğe kaldığına şahit olmamıştı.

Maral gülümseyerek omzunu silkti. "Yaramaz bir durum yok... Bugün burda kendime yemek ısmarlamak istedim."

Kadının şaşkın ifadesini gören Maral rahatsız olarak, "Yasak değildir umarım," dedi gülümseyerek.

"Hayır... Niye yasak olsun? Kendi başına mı yiyeceksin?"

"Evet."

Rafet onun omzuna dokunarak, "Gel gel, Yannis bugün özel yemek yapmıştı, istersen bize katıl," dedi.

"Çok memnun olurum." dedi Maral hızla yerinden kalkarken.

"Maral'ı da davet ettim yemeğe, sakıncası var mı?"

Yannis orali olmadı ama Handan Mecnun'a bakarak cevap verdi. "Neden olsun? Buyrun buyrun."

Mecnun hemen kız için sağ tarafına bir sandalye çekti. Maral memnuniyetsiz bir şekilde oturdu. Rafet neşeyle mezeleri süzdü. "Oooo, siz başlamamışsınız."

Yannis, "Baslar mıyiz sen gelmeden?" diyerek garsona işaret etti.

Maral konuşmaya dahil olmak istiyordu. "Yannis çok kibardır, büyükler gelmeden başlamaz, değil mi?" dedi adama bakıp gülümseyerek.

Yannis başını salladı ve birden kızdı. "Öyleyim ama sen nerden biliyorsun Maral? İlk defa birlikte yemek yiyoruz."

Handan ortamı yumuşatma çabasıyla söze girdi. "Canım tahmin etmiştir." Yannis'e bakarak gülümsedi. "Seni gören herkes hemen anlar bir centilmen olduğunu."

Adam gülümsedi.. "Öyle mi diyorsun?"

Handan başını sallayarak, "Evet, öyle diyorum," dedi.

Mecnun Maral'ın huzursuzluğunun farkındaydı, kadehini neşeyle kaldırdı. "Bu akşam yemekte bizimle olan güzel hanımların şerefine kaldırıyorum kadehimi."

Herkes birbiriyle kadeh tokuştururken Maral Mecnun'u es geçti, adam artık kızın ilgisinin tamamen Yannis'te olduğunu inkâr edilemeyeceğini düşündü. Olup bitenleri kimsenin yüzüne doğrudan bakmadan izleyen Rafet yemek servisinin yarattığı kargaşayı fırsat bilip Mecnun'a seslendi: "N'aptın? Serada işleri kolayladın mı?"

Mecnun sevecen ses tonu için kadına minnettarlıkla baktı. "Kolaylamam mı? Üstelik bir de süper yardımcı buldum kendime," diyerek Handan'a doğru kadeh kaldırdı.

Rafet şaşırarak baktı kadına. "Sen? Bu kıyafetle? Serada mı çalıştın?"

"Yok be Rafet abla, bu kıyafetle çalışılır mı? Bahçıvan kıyafetimi giydim."

Rafet başını salladı. "Yardım edeceksin tabii! Çocuk seni faytonla boşuna mı gezdiriyor?"

Maral, "O fayton senin mi?" diye sordu Mecnun'a.

Handan genç adamın ağzından lafı alarak coşkuyla cevap verdi. "Mecnun'la ikimizin. O müsait olduğunda geziyoruz."

Mecnun kıza döndü. "İstersen seni de bir gün gezdiririm."

"Bilmem ki..."

Mecnun enginar köftesinden bir lokma alıp yuttuktan sonra Yannis'e döndü. "Kral olmuş köfte Yannis! Çok güzel."

Rafet, Handan hariç herkesin köfteye iltifatlar yağdırdığını fark etti. "Sana yemek gelmedi mi?"

Handan garsonun unuttuğunu düşünmüş, masaya uğrayınca söylemeyi planlamıştı. "Olsun ben daha mezeleri yiyorum."

Yannis araya girdi. "Onunki özel, şimdi geliyor."

Handan şaşırды, herkes merakla beklerken garson onun tabağını getirdi.

Yannis ayağa kalkıp servis yaparken, "Ellerimle hazırladım." dedi. "Bildğim en çocuk ruhlu kadın için. Buyrun efendim, umarım beğenirsin."

Hepsi merakla eğilip tabağa bakarken Handan tabaktaki köftenin yanındaki - yeşillik, peynir ve mısırla yapılmış - gülen suratu gördü ve gülümseyerek adama döndü. “Yannis! Bu şimdiye kadar benim için hazırlanan en komik yemek!” Aniden hem çok neşelenmiş hem de çok duygulanmıştı. “Sahiden...”

Kadının tepkisi Yannis'i sevindirmişti: “Beğendin yani?”

“Beğenmek ne kelime? Bayıldım! Nasıl bozacağım şimdi ben bunu?”

Mecnun dış olarak görünen peyniri çatalıyla aniden alıp ağzına attı. “Böyleee!”

Gülüşürlerken Maral içinden geçenleri yansıtmamaya çalışarak Yannis'e döndü. “Yannis, gerçekten çok nefis olmuş ellerine sağlık. İyi ki bu akşam yemeğe gelmişim buraya. Yoksa bu lezzetten mahrûm kalacaktım.”

Rafet de onu onayladı. “Evet çok nefis... Ben de isterim arada ona göre.”

Handan karnını tutarak, “Yine çok yemeye başladım ben,” dedi.

Rafet elini savurarak, “Ye gitsin be ölümlü dünya,” diye cevap verdi.

Gülerek elbisesini gösterdi genç kadın. “Haklısın da ölçüm bozulursa kontesliğim suya düşer!”

Mecnun araya girdi. “Kontesliğin düşse asiliğin kalır bel!”

Maral, herkes gülüşürken konuşmayı asabi bir tebessümle izliyordu.

Yannis, “Yenilerini diktirirsin,” dedi.

“Olmaz. Durmadan kıyafete para harcayamam artık!” Acıklı bir tonla ekledi: “İşim gücüm yok zaten.”

Rafet başını sallayarak, “Ye sen ye, ben çözümlü biliyorum,” dedi.

“Neymiş?”

“Şimdi güzelce yemeğimizi yeriz kahvemizi içeriz, Yannis seni yürüye yürüye eve bırakır.”

Adama dönüp baktı. “Bırakırsın değil mi?”

İçinden ortağına sarılmak gelen Yannis gülümseyerek, “Memnuniyetle,” dedi.

Rafet Mecnun'a dönerek organizasyonuna devam etti. “Sen de dönerken Maral'ı bırakırsın, hem o da faytona binmiş olur, değil mi?”

Maral bozulmuştu ama ayarlama çok mantıklı görünüyordu. “Tabii... Tabii iyi olur,” dedikten sonra yemeğinden bir lokma alıp hırsıyla çiğnemeye başladı.